

Nu er ministeren så glad over, at man kan få en sagsbehandlingstid på 10 måneder. Er det nu særlig ambitiøst? Jeg sidder og tænker på, at da Saddam Hussein angreb Kuwait i sin tid – det var i august måned – sendte man i løbet af de næste ni måneder en halv million mand tværs over Atlanterhavet og 50.000 fra Europa, og man planlagde en stor operation, og endelig ryddede man Saddam Hussein af vejen. Hele dette kolossale arrangement – en halv million mennesker sendt over Atlanterhavet, forsyninger og alt muligt andet – klarede man på ni måneder. Skulle vi så virkelig ikke kunne behandle en almindelig asylsag på under den tid? Derfor foreslår vi, at vi kommer meget længere ned og laver nogle regler, så det kan lade sig gøre. De, der søger asyl, fortjener også, at de ikke skal vente i 10 måneder, men at sagen kan klares på tre eller fire måneder.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først bliver jeg altså nødt til at korrigere hr. Helge Adam Møller. Man ryddede ikke Saddam Hussein af vejen. Han sidder der endnu – desværre.

Dernæst vil jeg sige, at man jo selvfølgelig kan notere sig, at indenrigsministeren kan glæde sig over den støtte – om end ikke helhjertet – der kommer fra højre side af salen. Det, man måske kan frygte, er, at det går, som når man rækker en vis person en lillefinger, at så bliver der hen ad vejen ligesom stillet krav om noget mere. Men det bliver formentlig indenrigsministerens problem på et senere tidspunkt.

Det, jeg godt kunne tænke mig at høre lidt nærmere om, for jeg syntes ikke, der var nogen forholdene sig til det, er: Hvad tror indenrigsministeren er grunden til, at en række af de organisationer, der arbejder inden for dette område, har udtrykt skepsis – for nu at sige det meget mildt – i forhold til den foreslåede behandling af åbenbart grundløs-proceduren? Hvad er årsagen til det? Er den den samme, som jeg nævnte?

Så vil jeg sige, at det jo ikke er, fordi vi ikke ønsker, at asylsagsbehandlingen skal være hurtig. Vi har jo i et brev til indenrigsministeren foreslået en konkret måde, hvorpå man kunne bevare hurtigheden, nemlig at Flygtningehjælpens rolle i åbenbart grundløse sager blev overtaget af et nævn sammensat af repræsentanter for Flygtningehjælpen, Amnesty International og Dansk Center for Menneskerettigheder, og at nævnets rolle ikke skulle være at vurdere den

enkelte sag ud fra præcedens, men at vurdere den ud fra, om der var en tvivl, der kunne komme den pågældende til gode. Det behøver ikke at være langsommere, men det er bestemt en anden måde at gøre det på.

Og til sidst: Føler indenrigsministeren ikke, at det er et problem, at politiet fremover fuldstændig automatisk vil få udleveret samtlige asylsagers akter? Og frygter ministeren ikke, at det vil føre til, at en række asylansøgere vil begynde at holde oplysninger tilbage af frygt for den helt automatiske praksis?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu synes jeg nok, at i sandhedens interesse skal hr. Helge Adam Møllers sidste bemærkninger ikke stå alene.

Jeg forstod, at Socialdemokratiet og andre havde blokeret for en lang række initiativer, som den daværende regering var kommet med.

Jeg vedkender mig gerne i det store forlig i 1992 at have sagt nej til nogle ting. Jeg sagde nej til, at forældre skulle være op til 65 eller 70 år, som det blev foreslået, og jeg sagde nej til et par andre ting. Men det gjorde jeg, det gjorde Socialdemokratiet, fordi det, vi sagde til den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, det var: Fej for egen dør først. Der var sket det, at i en situation med et kraftigt stigende asylansøgetal havde ministeren skåret ned på det personale, der skulle behandle sagerne, og derfor var vores krav: Få flere mandskabsressourcer, så vi får fejten for egen dør, så vi kan få behandlet sagerne hurtigt, og når det er sket, vil vi gerne være med til at se på, om der er regler, der bør ændres. Og det er lige præcis det, der er sket.

Der skete – erkendt – en mindre forøgelse endnu i hr. Hans Engells tid, og siden er der under den nuværende minister sket en række forøgelser af personalet. Og så har vi set, at der er paragraffer eller områder, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at foretage ændringer. Det var det, lovgivningen i sommer var udtryk for, og det er det, lovgivningen her er udtryk for. Men vi sagde ikke ubetinget nej, vi sagde nej, indtil man havde gjort sit hjemmearbejde.

Når jeg så er heroppe, vil jeg gerne spørge hr. Helge Adam Møller, som i sit 8-punkts-program som punkt 5 havde et nej til familiesammenføringer – punkt 1 var, at folk skulle være her i 7 år, før de fik ret til at være her: Mener hr. Helge Adam Møller virkelig, at f.eks. den far, der har måttet flygte fra kone og børn fra et sted,